

Svarbi laisvojo pasaulio parama

Kovos už laisvę dešimtmečio proga rašo pogrindžio "LKB Kronika" naujausiame numeryje (51): reikia, kad kovojantieji nepasijustų vieni ir būtų moraliai palaikomi laisvojo pasaulio

Šiomet sukanka dešimt metų nuo to momento, kai vyksta atkakli kova tarp beteisių Lietuvos kunigų, tikinčiųjų ir valdiškų bedievių, remiamų KGB, administracinio valdžios aparato ir masinės komunikacijos priemonių. Štai tos kovos charakteringesni momentai.

1972 m. vasario 7 d. Lietuvos kunigai ir tikintieji per SNO pasiūnčia sovietinei vyriausybei 17000 parašų patvirtintą memorandumą, nušviečiantį vergišką Lietuvos K. Bažnyčios padėtį ir reikalaujantį grąžinti laisvę.

Sovietinė valdžia išprievartavo Lietuvos ordinarus, kad pasmerktų šį memorandumą, tačiau judėjimo už Bažnyčios laisvę nesustabdė.

1972 m. kovo 19 d. pasirodė pirmasis "LKB Kronikos" numeris, atsistojęs tarsi Dovydas prieš Galijotą Galybių Viešpaties vardu. Ji Lietuvos K. Bažnyčios atgimime užėmė vieną iš reikšmingiausių vietų.

Romo KALANTOS susideginimas 1972 m. gegužės 14 d. ir po to kelias dienas vykusios jaunimo demonstracijos neturėjo ryšio su religinio atgimimo sąjūdžiu, tačiau religiniam atgimimui, neabejotinai, pasitarnavo.

Sovietinė valdžia, bandydama nurašinti kunigus, pakeitė Religijų reikalų tarybos įgaliotinį čekistą RUGIENĮ lankstesniu partiniu darbuotoju Kazimieru TUMĖNU, tačiau jo misija nepavyko.

Slapta seminarija ir spauda

1972 m. Lietuvoje pradeda organizuotis neakivaizdinė kunigų seminarija. Tai buvo reakcija prieš KGB veiklą Tarpdiocezinėje Kauno Kunigų Seminarijoje. Dvasiškijos tarpe subrendo mintis, kad negalima toleruoti tokios padėties, jog KGB atmesti jaunuoliai negalėtų tęsti studijų ir gauti šventimus. Šiandien neakivaizdinė kunigų seminarija dar labiau prisitaikė prie persekiojimo sąlygų ir sovietinei valdžiai kelia labai rimtą nerimą. Šios seminarijos įsikūrimas buvo vienas iš pozityviausių žingsnių pokario Lietuvos K. Bažnyčios gyvenime. Jos įkūrimo iniciatoriais buvo

Už lietuvišką knygą ir spaudą lietuviškai tiek daug kovojo ir kentėjo. Dabar lietuviška knyga stovi ir dulka kiosku lentynose, laukdama, kol kas ją nupirks.

NIJOLĖ SADŪNAITĖ 1974 m. birželio 17 d. okupantų pasmerkta 3 metams sunkių darbų kalėjimo ir 3 ištrėmimo, už LKB Kronikos dauginimą.

KGB į seminariją neprileisti jaunuoliai.

1973 m. lapkričio 19-20 dienomis KGB smogė stiprų smūgį Lietuvos K. Bažnyčios pogrindžiui. Daugybė sėkmingų kratų, keli areštai valdiškiems bedieviams leido triumfuoti: nebus maldaknygių, "LKB Kronika" sunaikinta ir vėl Lietuvos tikinčiuosius gaubs kapų tyla. Laimė, kad taip neįvyko.

Lietuvos religiniam ir tautiniam atgimimui labai daug pasitarnavo ne tik "LKB Kronika", bet ir visa laisvoji spauda. Vienas po kito pasirodė nauji leidiniai: "Aušra", "Dievas ir Tėvynė", "Tiesos Kelias", "Rūpintojėlis", "Perspektyvos", "Alma Mater", "Laisvės Šauklys", "Vytis", "Ateitis" ir kt. Visi leidiniai, nors ir nevisai tobuli ir sunkiai pasiekiantys skaitytoją, organizavo idealistus, žadino laisvės perspektyvas, kėlė tautiečių sąmoningumą ir drąsą.

Vienuolės ir kunigai

Labai gražiai per paskutinį dešimtmetį pasidarbavo seserys vienuolės. Vienos iš jų aktyviai prisidėjo prie kovos už K. Bažnyčios laisvę Lietuvoje, kitos tyliai katekizavo vaikus, būrė jaunimą, trečios aktyviusius rėmė savo malda ir auka. Sunku žodžiais išreikšti padėką

toms, kurios išvermingai ir pasiaukojančiai dirbo ir tebedirba Viešpaties darbą. Ne be reikalo KGB taip sukruoto persekioti moterų vienuolynus, šnipinėti juose, bandyti susimedžioti vienuolynuose savo agentų ir t.t.

1970-75 m. sovietinė valdžia prievartavo, kad visos Lietuvos parapijos atnaujintų 1948 m. taip pat prievarta priimtas vienašališkas "sutartis", kurios tikintiesiems nieko neduoda, o tik įpareigoja. Labai gaila, kad daugeliu dvasiškių pritrūko sąmoningumo ir ryžto – ši valdžios akcija beveik pilnai buvo realizuota, nors šiuo metu Lietuvoje yra keliasdešimt parapijų, kurios minėtų "sutarčių" neatnaujino. Kaip taisyklė, visus klaidingus žingsnius, visas nuolaidas pirmieji padarydavo kunigai karjeristai. Tokiu būdu būdavo laužomas pasipriešinimas, o vėliau jau lengviau būdavo sovietinei valdžiai prievartauti ir kitus kunigus.

1975 m. rugpiūčio 1 d. Baigiamasis Helsinkio Aktas kovojančiai Lietuvos K. Bažnyčiai pasitarnavo tvirtu pagrindu, į kurį atsirėmus, buvo galima reikalauti elementarinių teisių ir žmoniškumo – duokite mums tai, ką prieš visą pasaulį viešai pažadėjote.

1975 m. rugpiūčio mėn. Lietuvos jaunimas, daugiausia Eucharistijos Bičiuliai, organizuotai nuvyko į Šiluvą permaldauti Dievo Motiną už tautos nuodėmes ir paprašyti atgimimo malonės. Per penkerius metus šis jaunimo žygis sovietinei vyriausybei įvarė tiek baimės, kad jam sutrukdyti panaudojo kariuomenę, KGB, miliciją ir teismus.

Įsakai ir konstitucija

1976 m. liepos 28 d. LTSR ATP priėmė įsaką, patvirtinantį "Religinių susivienijimų nuostatus". Keletą metų valdžios pareigūnai, kad nesukeltų kunigų ir tikinčiųjų protestų, apie šiuos nuostatus visiškai tylėjo. Nuostatų priėmimas liudijo, kad sovietinė valdžia ne tik neatsisakė kovos prieš tikinčiuosius, bet daugelį metų vykdė diskriminaciją įteisino juridiskai.

1977 m. vasarą, ruošiant naują LTSR konstituciją, Lietuvos tikintieji, kunigai ir net ordinarai rašė savo pasiūlymus, bet partija į juos visiškai nereagavo, ir konstitucijoje buvo paliktas tikinčiuosius diskriminuojantis 50 straipsnis: (nukelta į 4-tą psl.)

SEMANARIO

MŪSŪ
LIETUVA

"NOSSA LITUANIA"

Rua Juatindiba, 28 - Parque da Moóca - CEP 03124
São Paulo - Brasil Caixa Postal, 4421 - CEP 01000
Diretor Responsável: VYTAUTAS BACEVIČIUS
Administrador: STANISLAO ŠILEIKA
Redige Equipe Editorial - Fone: 273-0338

Mėtine prenumerata Brazilijoje Cr\$. 1500,00 Atskiro numerio kaina Cr\$. 30,00
Prenumerata paprastu paštu į užsienį: 25 Dol. | P. Ameriką oro paštu: 32 Dol.
Prenumerata oro paštu Šiaurės Amerikon: 40 Dol. | tolimus kraštus 50 Dol.
GARBĖS PRENUMERATORIUS Cr\$. 4.000,00 Vieno Numerio GARBĖS LEIDĖJAS Cr\$. 3.000,00
Užuojautos, Sveikinimai ir Skelbimai (Anúncios) mokami už skilties (Coluna) centimetrą po Cr\$ 150,00
Už skelbimų kalbą ir turinį, Redakcija neatsako Rašiniai gražinami tik autoriui prašant.
Straipsnius ir Korespondenciją Redakcija taiso bei tvarko savo nuožiūra.
Pavarde pasirašyti straipsniai nebūtinai išreiškia Redakcijos bei leidėjų nuomonę,
Čekius, Perlaidas ir administracinius laiškus rašyti "Francesco Gavėnas" vardu.

Iš Aušros Nr. 28

LIETUVIAI IR RUSAI

(tesinys iš praeito nr.)

Mes kaltiname rusus, kad Vakarų tautinių mažumų institutui nepasiekus savo tikslu: nežabota agitacija ir kurstymais sukelti Lietuvoje revoliucinę situaciją, rusai perėjo prie bizūno ir meduolio politikos. Mainais už amžinąją mūsų tautos svajonę – Vilnių rusai pareikalavo į mūsų teritoriją įsileisti Trojos arkli – tarybines įgulas. Mūsų vyriausybė, tikėdama rytinio kaimyno gera valia, reikalavimą patenkino ir šitaip pasirašė šalies nepriklausomybei mirties nuosprendį.

Mes kaltiname rusus, kad, skelbdami kaimyninių šalių sienų neliečiamybę ir suverenumo gerbimą, jie paslapčia 1939 m. rugpiūtį pasidalijo Lenkija, Pabaltijo šalis ir Suomija. Molotovo-Ribentropo paktas – nenuplaunama dėmė Rusijai. Šiuo paktu palaimino Hitlerį Lenkijos užpuolimui. Už tą patį paktą Tarybų Sąjunga tiesiogiai atsakinga dėl Antrojo pasaulinio karo.

Mes kaltiname rusus, kad remiantis minėtu paktu, 1940 m. birželį buvo įvykdyta agresija prieš tris nepriklausomas Pabaltijo šalis.

Tarybinė propaganda tvirtina, kad įvyko revoliucija, perversmas, "liaudis nuvertė neapkenčiamą režimą". Didžiausias melas. Nė vienoje šalyje nebuvo jokių ketinimų užgrobti valdžią, įvykdyti perversmą. Viskas vyko labai paprastai, primityviai, pagal rusišką šabloną. Iš pradžių į tris mažas šalis įsiveržė tankai, jos buvo okupuotos. Valdžios nuvertimą, naujos pastatymą, "laisvus" rinkimus į "liaudies seimą" ir naujojo seimo prašymą, kad mūsų šalis būtų išlaisvinta... nuo nepriklausomybės – viską įvykdė ne lietuvių tauta, o pirmasis tarybinis tankistas, perkirtęs TSRS – Lietuvos sieną.

Bandyamas paaiškinti šią agresiją tik Stalino metodų nelankstumu, grubumu – neišlaiko jokios kritikos. Kaltas ne vien Stalinas. Kalta visa tarybinė sistema, jos politika, Praėjus 39 metams nuo tų įvykių, naujoji valdžia pakar-

tojo tą patį Afganistane. Ta pati schema: iš pradžių tankai, tada – "revoliucija".

Mes kaltiname rusus žiauriausiu teroru, įvestu Lietuvoje, čekistų siautėjimu, viso, kas lietuviška, tautiška niekinimu bei naikinimu ir tautos rusinimu.

Mes kaltiname rusus dėl Rainių miškelio ir Pravieniškių žudynių, dėl dešimčių tūkstančių nekaltų lietuvių, kurių vienintelė kaltė, kad jie buvo darbštesni už kitus, ištrėmimo į Sibira.

Nedaug žmonių grįžo iš pirmojo vežimo. Todėl apie gyvenimą tremtyje nedaug ką žinoma. Bet tiesos neįmanoma paslėpti. Anksčiau ar vėliau ji išsėina į viešumą. Kas skaitė Alfonso Andriukaičio "Baumė be nusikaltimo", išspausdintą pogrindžio "Lietuvių archyve", kur jis aprašo pirmųjų tremtinių Golgotą prie Šiaurės Ledjūrio, nors šiek tiek gali išsivaizduoti, kokią "laisvę" atnešė tas nelemtas tarybinis tankistas.

Mes kaltiname rusus, kad jie, 1944 m. vėl grįžę į Lietuvą, ėmėsi mūsų tautą skaldyti. Vienus pavadino "liaudies draugais", kitus – "liaudies priešais" ir pirmuosius užsiundė prieš antruosius.

Tuo metu vyko karas. Rusai iš užimtų kraštų ėmė visą jaunimą į frontą. Lietuviai nenorėjo lieti kraujo už okupantus, nenorėjo būti patrankų mėsa nei vokiečiams, nei rusams. Daugybė jaunų vyrų, tikėdami, kad "greit ateis amerikoniai", bėgo į miškus ir būrėsi į partizanų būrius. Rusai netruko partizanus pavadinti buržuaziniais nacionalistais, arba tiesiog – banditais.

Kaip ir kiekvienoje tautoje, taip ir mūsų atsiradavo visokio plauko padugniu, išsigimėliu, alkoholiku, recidyvistu. Šie žmonės, neturį didesnės svajonės, kaip laisvai, nebaudžiamai nešioti ir naudoti ginklą, pasiryžę tarnauti ir pačiam šėtonui, kad tik jis duotų jiems šautuvą ar automatą.

Naujoji valdžia tuojau jais pasinaudojo prieš partizanus. Taip atsirado "liaudies gynėjai", o liaudies kalba pasipildė naujais keiksmažodžiais – skrebas, stribas, sribiteliai. Tai buvo įvykdyta sena rusų svajonė: lietuviai kovojo prieš lietuvius, vieni kitus medžiojo, vieni kitus žudė. Po eilinio mūsų valsčių miesteliuose turgaus aikštėse būdavo numetami sudarky-

ti nužudytų partizanų lavonai. Šitaip būdavo siekiama įbauginti gyventojus ir atpažinti nežinomus partizanus. O skrebas nebuvo didesnio malonumo, kaip matyti alpstančias žuvusiųjų motinas ar tėvus prie musėmis aplipusio sūnaus lavono...

Lietuva balsavo. Balsavo ginklu už savo Tėvynės laisvę ir nepriklausomybę. Vyrai balsavo už laisvę savo gyvybės kaina. Nors kova buvo pralaimėta, bet tūkstanteriopai gausesnės priešų jėgos tik beveik po dešimties metų sugebėjo likviduoti partizaninį judėjimą, o tos kovos atgarsiai girdimi dar ir šiandien. Šiandieninis Lietuvos pogrindis – tų didvyriškų dienų tęsinys.

Mes kaltiname rusus už daugybę represuotų lietuvių, vergavusių Vorkutos, Karagandos, Krasnojarsko ar Kolymos lageriuose. Tuomet reta lietuvių šeima nebuvo paliesta okupantu teroro.

Nebuvo nieko lengviau, kaip įkišti žmogų už grotų. Daug žmonių tapo skundikų aukomis ir labai dažnai be jokio pagrindo. Valdžia skatino skundikus. Vieną žmogų įskundes skundikas būdavo verčiamas skusti toliau, nes už tylėjimą jam irgi būdavo grasinama. Taip gimė "stukačiai" – saugumo informatoriai, šnipeliai. Kokią žalą jie atnešė mūsų tautai – sunku išsivaizduoti. Ne veltui partizanai juos negailestingai naikino. Dar ir dabar tarybinė spauda lieja ašaras dėl "buržuazinių nacionalistų" išžudytų naujakurių šeimų. Netiesa, juos žudė ne dėl to, kad jie naujakuriai, o dėl to, kad, nors ne kartą perspėti, jie ir toliau idavinėjo saugumui žmones. Bet, reikia pripažinti, kad ir partizanų sprendimai ne visada buvo pagrįsti.

Mes kaltiname rusus, kad 1947 m. jie vėl pradėjo Lietuvoje masinius trėmimus į Sibira. Vežami buvo ne nusikalte Tarybų valdžiai, o "potencialūs priešininkai": nepriklausomybės laikų tarnautojai, inteligentai, prekybininkai, nespėti išvežti 1941 m., darbštesni, sumanesni ir turtingesni ūkininkai. Tremiama buvo šeimos – su vaikais ir seneliais. Ištuštėjo daug Lietuvos kaimų, o Tomsko, Krasnojarsko ar Irkutsko sričių kaimeliai ir miesteliai pasipildė naujais gyventojais...

Mes kaltiname rusus, kad jie represavo dešimtadalį Lietuvos gyventojų – apie 300.000 žmonių.

Mes kaltiname rusus, kad savo nelemta kolektyvizacija jie beveik sunaikino Lietuvos ekonomikos pagrindą – žemės ūki. Galbūt kolektyvizacija buvo tikslinga kur nors Urale ar Kazachijoje, tačiau Lietuvoje ji nepasiteisino. Nuo kolūkio ikūrimo praėjo daugiau, kaip 30 metų – pakankamai laiko padaryti išvadas. Nežiūrint gana aukšto mechanizacijos lygio, nežiūrint tūkumų pažangiosios agrotechnikos laimėjimų, kolūkiai neduoda ir neduos tiek, kiek galėtų duoti toks artimas ir suprantamas lietuviui žemdirbiui ūkininkavimas, paremtas privačia iniciatyva.

Lietuvos kaime sparčiai mažėja žmonių: greit ten gyvens vieni seniai. Kas kaltas? Rusiškoji kolektyvizacija.

(bus daugiau)

Dr. ALEKSAS KALINAUSKAS

Dr. PAULO KALINAUSKAS

ADVOGADOS

Inventário, Despejo, Desquite, Divorcio,
Processo Crime, Processo Trabalhista, Etc.

Rua 15 de Novembro, 244 - 4 and. - Conj. 9 - Fone: 37-8958

DR. JONAS NICIPORGIUKAS

CIRURGIÃO DENTISTA

CROSP. 6049

R. Cap. Pacheco Chaves 1206 fone: 273-6696

R. Itapeva, 49 - Cj. 35 fone: 288-4770

AUKŠTYN ŠIRDIS!

Kun. Pr. Gavėnas

**MINTYS
SEKMADIENIO
SUSIKAUPIMUI**

MERGAITE, KELKIS!

“Dievas nesutvėrė mirtį” — skaitome skaitiny iš Išminties knygos, — “ir nesidžiaugia, kad žūsta gyvieji” (Išm 1,13—15).

O vistik pasauly reiškiasi vargai, ligos, mirtis...

Tai gal nei Dievo nėra, kaip skelbia modernieji bedieviai?

Ar, sekant dienos Evangelija, turime dar daugiau sustiprinti savo tikėjimą?

Liturginiai skaitiniai, ypač Evangelija (Mk 5,21—43), mus verčia susimąstyti. Ir apsispręsti.

I. Tikinčiojo apsisprendimas

Liga (Evangelijos moteris, 12 metų serganti kraujoplūdžiu) yra mūsų gyvenimo palydovė; o mirtis (Evangelijoje 12-metė Jajiro duktė) — liūdna gyvenimo varžybų baigmė, tuo liūdnė, kuo jaunesnis nuskintas gyvenimo žiedas.

Kaip atsiliepia prieš šias gyvenimo būtinybes turintis tikėjimą?

— Tikintysis nepaniekina gamtos ir mokslo duotų priemonių savo gyvybei palaikyti. Kraujoplūdžiu serganti moteris “iškentėjo nuo daugelio gydytojų ir išleido visa, ką turėjo”. Ji rūpinosi savo sveikata. Ir Evangelija to nesmerkia (kaip kad smerkia ir šios dienos Jehovos liudininkai, kurie verčiau leidžia mirti savo vaikams, negu duoti kraujo transfuziją).

— Tikintysis, prie technikos, šaukiasi ir Dievo pagalbos.

Evangelijos moteris, išgirdusi apie Jėzų, gavo naują viltį. “Jeigu paliesiu bent jo drabužį — išgysiu”.

Jajiras, nuėjęs pas Jėzų, “puolė jam po kojų ir karštai maldavo”. O kai jam pranešė, kad duktė jau mirusi, Jėzus jį

padarino: “Nenusigąsk, vien tikėk” Ir jis pasitikėjo, nors “duktė jau buvo mirusi”.

II. Netikinčio nusistatymas

Kad ir mažam Evangelijos vaizdely prisistato įvairūs žmonių nusiteikimai tikėjimo atžvilgiu.

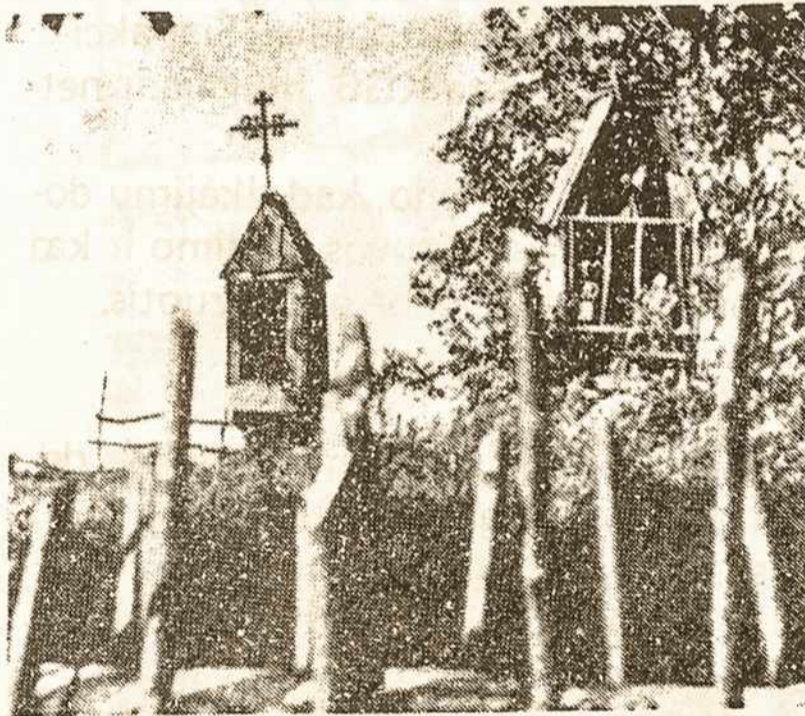
— “Pats matai, kad minia tave spaudžia, ir dar klaus: Kas mane palietė?” Daug kas Kristų spaudė, tačiau tik vienas asmuo prie jo prisilietė su tikėjimu. — Yra žmonių, kurie “tiki” tik ką jie mato ar gali paliesti. Tai agnostikai, materialistai, kuriems už matomos tikrovės daugiau nieko nėra. Jie gali eiti į bažnyčią, ir net “spausti” Kristų, bet su Kristumi “nesusitikės”, liks nuo jo tolimi, kadangi netiki, kad Kristus yra kas nors daugiau, negu paprastas žmogus.

Bažnyčia, kanonizuodama šventuosius, remiasi ant stebuklų. Šventovės pilnos “ex votu” — padėkos ženklų už gautas malones. Nuolat vyksta nuostabių atsitikimų stebuklingose vietose, kaip Liurdas ir panašiai. Tačiau agnostikas jų... nemato.

— “Tavo duktė mirė. Kam dar begaišini Mokytoją?” — Yra fatalistų, kurie pasiduoda “neišvengiamam likimui”. “Taip turėjo būt — ir baigta”!

— “Atėjo į sinagogos viršininko namus ir Jėzus mato sujudimą — verkiančius ir raudojančius žmones”. — Desperacija, nusivylimas.

— “Jėzus tarė: Mergaitė ne mirusi, o miega. O jie tik juokėsi iš jo”. Yra žmonių, kurie tik moka pasityčioti iš kitų net šventų įsitikinimų. Tai “visažinančios išminčiai”.

III. Kristaus nurodymai

— “Mirtis atsirado pasauly per velnio pavydą”, skaitome pirmam skaitiny.

Skaumas, kentėjimai, blogis nebuvo Dievo norimi. Jie paeina nuo pirmųjų tėvų išnaudojimo žmogaus laisvės, nuo jų nusikaltimo. Dažnai ir nuo mūsų asmeninio nusikaltimo.

Kristus atėjo kovoti prieš nuodėmę ir nuodėmės pasekmes. Kas šioj srity kovoja, stovi Dievo linijoje.

Apaštalas Paulius (2 Kor 8, 7—15)

ragina tikinčiuosius kovoti prieš nedateklių, dosniai paremiant Jeruzalės beturčius.

Tai Bažnyčios paskatinimas rūpintis šalpa.

— Kristus nori, kad prieš ilgalaikes ir žmogiškai nenugalimas blogybes (kaip Evangelijoje kraujoplūdis) ir net beviltiškoj padėty (kaip Jajiro dukters mirtis), nepasiduotum nevilčiai, bet pasitiktum, ir savo širdy surastum kelią maldai.

maldai, kuri gali slėptis išviršiniam geste (“Jei tik pasieksiu jo drabužį.”);

maldai, kuri gali pasireikšti fiziniu susitikimu su Kristumi (“pamatęs Jėzų, puolė jam po kojų ir karštai maldavo”);

maldai, kuri gali būti tylus širdies atodūsis (kaip kraujoplūdžio moters);

maldai, kuri gali išsiveržti skaudančios širdies šūkiu (“Mano duktė miršta. Ateik ir uždėk ant jos rankas...”);

maldai, kuri betkoku būdu išreikšta, visuomet turi būti gyva, asmeninė, pasi tikinti, išverminga.

Kodėl neįžvelgti šioj kraujoplūdžiu sergančioj moteriškėj ir jau mirusioj Jajiro duktėj kenčiantį, vaitojantį pasaulį, ir net mūsų, čia, São Paulo, lietuvių koloniją? ...

— Serganti, paliegusi mūsų kolonija. Mirdinti, ar jau net ir mirusi. “Jau baigta su mumis. Nieko nebepadarysi. Lieka tik apraudoti, prisiminus praėjusius gražius laikus”. Tai daugelio tautiečių nusistatymas ir nusiteikimas.

— Ar kolonija, kuri, nors serga įvairiom ligom (ir reikėtų padaryti gan gilą diagnozę), yra dar gyva, gali pasveikti, atsinaujinti, pagyvėti.

Kaip tik čia šių “lietuviškų parapijų metų” sąjūdžio užduotis, tikslas ir viltis.

Ar yra tam kokia priemonė, viltis, būdas?

Iš dienos Evangelijos išplaukia:

— “Kad tik paliesčiau jo drabužį” — Vien tik jei gyvai susitikime su Kristumi.

— “Jis paėmė mergaitę už rankos ir sako: Mergaitė, kelkis!”

Jei duosim Kristui ranką — su tikėjimu, gyvai — jis prikels, atnaujins mus, mūsų koloniją.

Pabrėžtinos dar dvi metodologinės detalės:

— “Jis pakvietė tėvą ir motiną ir savo palydovus Petrą, Jokūbą ir Joną” Svarbi šioj atsinaujinimo fazėj tėvų ir bažnyčios veikėjų įtaka.

— “Ir liepė duoti mergaitėi valgyti”

Eucharistija, komunija — ar ne pagrindinis dvasinės gyvybės ženklas?

Ar mes duodam, ypač mūsų jaunimui, valgyti? Dievo žodis jiems prieinama kalba, ir komunija?

Auka prisidėk prie lietuviškos spaudos išlaikymo!

Dra. HELGA HERING

MÉDICA — GYDYTOJA

HOMENS SENHORAS CRIANÇAS

Rua Quartim Barbosa, 6 — B. do Limão
Fone: 265-7590

De 2a a 6a. das 8 às 12 hs. e das 14 às 18 hs.

KALBAMA LIETUVIŠKAI

SVARBI LAISVOJO PASAULIO PARAMA

jiems suteikta teisė "atlikti religinius kultus", o valdiškiems bedieviams – "vesti ateistinę propagandą".

Katalikų komitetas

1978 m. lapkričio 13 d. Lietuvoje įsikūrė Tikinčiųjų Teisėms Ginti Katalikų Komitetas. Kunigai ir tikintieji komiteto įkūrimą sutiko su džiaugsmu, tačiau netrūko ir tokių, kurie laukė labai greito komiteto narių arešto. Reikia padėkoti tautiečiams Lietuvoje ir Vakaruose, kad jie suprato ir įvertino katalikų komiteto veiklą.

Lietuvos tikinčiųjų dvasiniam atgimimui labai padėjo naujasis popiežius Jonas-Paulius II, daug kartų parodęs Lietuvai išskirtinį dėmesį. Tiek Šv. Tėvo pavyzdys, tiek jo padrąsinantys žodžiai įkvėpė ir įkvepia Lietuvos kunigus bei tikinčiuosius energingai ginti K. Bažnyčios teises ir likti ištikimais Kristui.

1979 m. 522 Lietuvos kunigai ir du tremtiniai vyskupai solidarizavosi su Tikinčiųjų Teisėms Ginti Katalikų Komiteto dokumentu nr. 5 ir pasisakė prieš "Religinių susivienijimų nuostatus". Šis masinis Lietuvos kunigų protestas parodė, kad Lietuvos dvasiškija nėra sulaužyta ir pasimetusi, neskaitant mažos dalies KGB kolaborantų. Gal dėlto KGB dar intensyviau pradėjo verbuoti klierikus, tikėdamasi, kad ateityje Lietuvos kunigai bus suskaldyti ir sugniuždyti.

Blaivybės sąjūdis, kunigų tarybos

1980 m. Lietuvoje tikintieji ir kunigai pradėjo plačią akciją už tautos blaivumą. Sovietinė valdžia ne tik neparodė palankumo šiai akcijai, bet jai trukdė. Nebuvo leista įkurti Blaivybės Draugiją, o Lietuvos ordinarai, pradžioje parodę gražią iniciatyvą, nebe sovietinės valdžios įsikišimo, nuo šios akcijos pasitraukė. (Nesupasavo tik Telšių vyskupijos valdytojas).

Labai reikšmingas Lietuvos K. Bažnyčios gyvenime įvykis – kunigų tarybų susikūrimas. Sovietinė valdžia iš karto įžiūrėjo pavojų ir pradėjo netiesioginę kovą prieš kunigų tarybas. Labai gaila, kad beveik visi pareigas einantieji Lietuvos ordinarai, išskyrus Telšių valdytoją (tremtiniai vyskupai kunigų taryboms pritarė ir jas laimino), KGB ir religijų reikalų tarybos įgaliotinio spaudžiami, kunigų tarybų nepalaikė, tačiau jos ir to-

ONA PRANCKŪNAITĖ buvo laikoma 2 metus namų arešte ir 2 (1977-9) Rusijoje kalėjimuos už Kronikos dauginimą.

liau tebeegzistuoja. Jeigu kunigų tarybos net formaliai būtų panaikintos, tai vis tiek kiekvienoje vyskupijoje liktų kunigų branduoliai, kurie vyskupijų gyvenime ir kovoje už Bažnyčios teises vaidins labai svarbią rolę. Ryškiu pavyzdžiu galėtų būti visų vyskupijų kunigų tarybų raštas (1981.V.3) prieš valdžios kišimąsi į parapijų valdymą ir parapijų komitetų kurstymą prieš kunigus.

Sovietinė valdžia, matydama vis labiau kylantį religinį atgimimą Lietuvoje, suintensyvino ne tik propagandinį darbą, bet ir ėmėsi tiesioginių prievartos akcijų. Paskutiniu metu visame pasaulyje liūdnai nuskambėjo KGB suorganizuotas "kiaulių maras" prieš Lietuvos tikintįjį jaunimą, siekiant sutrukdyti organizuotą religinę eisnę į Šiluvą. Šiai akcijai buvo panaudota KGB, milicija ir net kariuomenė.

KGB ypatingai bijo, kad tikėjimu domisi vis daugiau Lietuvos jaunimo ir kad šis jaunimas jau sugeba organizuotis.

Išvados

Praėjus kovos už Bažnyčios laisvę dešimtmečiui, jau galima padaryti kaikurias išvadas:

Atsižvelgiant į labai sunkias sąlygas, laimėta tikrai daug: sovietinė valdžia praplėtė kunigų seminarijos limitą, kunigai viešai pradėjo katekizuoti vaikus, leisti juos prie altoriaus, bažnyčiose padaugėjo jaunimo, dauguma kunigų nebepaiso diskriminacinių "Religinių susivienijimų nuostatų", nebebijo prarasti

registracijos pažymėjimo ir t.t. Vietoje liūdnos perspektyvos, kad Lietuvos K. Bažnyčia bus suniveliuota iki Rusijos pravoslavų Bažnyčios lygio, ji per dešimtį metų dvasiškai atsinaujino ir išaugo, ypač kokybiškai.

Visa, kas pasiekta, buvo laimėta ne "diplomatiškos" ir ne "sėdėjimo po šluota" keliu, bet aktyvios kovos ir aukos kaina. Dievas laimino daugelio tautiečių pasišventimą ir auką. Viena aišku, kad tiems, kurie Lietuvoje save vadina "diplomatais", ką nors iš sovietinės valdžios "išsiderėti" pavyksta tik tada, kai ji atsiduria prieš masinį žmonių pasipriešinimą. Sėdėjimas, laukiant geresnių laikų ir bijant prasimušti galvą į sieną, visada buvo ir bus Bažnyčiai pražūtingas.

Kova už Bažnyčios laisvę būtų buvusi labai neefektyvi, jei mūsų broliai Vakaruose nebūtų jos parėmę masinės komunikacijos priemonėmis, organizuota malda ir kitomis formomis. Už šią pagalbą Lietuvos katalikai labai dėkingi visoms radijo stotims, laikraščių redakcijoms, informacijos tarnyboms ir visiems, kurie vienokiu ar kitokiu būdu garsino pasaulyje diskriminuojamą Lietuvos katalikų vargus arba meldėsi už Lietuvą.

Vienas iš pačių skaudžiausių faktų kovoje už Bažnyčios laisvę buvo kaikurių Lietuvos dvasiškių kolaboravimas su KGB, jų bailumas ir nekrikščioniško "protingumo" vardu daromi įvairūs kompromisai, prieinantis beveik iki išdavystės ribos. Šios rūšies dvasiškiai yra visiškai susikompromitavę tikinčiosios Lietuvos liaudies akyse.

Labai opi ateities problema – naujų vyskupų skyrimas. KGB deda visas pastangas dezinformuoti Apaštalo Sostą. Reikia pripažinti, kad tai iš dalies pavyksta. Pavyzdžiui, vienas rimtas lietuvis kunigas į Lietuvą rašytame laiške po to, kai popiežius sulaukė trijų naujų vyskupų konsekraciją, apgailestauja, kad hierarchijos reikalai susipainiojo dėl "žmonių asmeniškų užgaidų". Laiško autorius aktyviuosius Lietuvos kunigus vadina "griovikais, kurie neleido išspręsti vyskupų reikalo tiems, "kas gali ir tik gero nori..." Laiško turinys leidžia spręsti, kad kažkas iš Lietuvos meistriškai sugeba dezinformuoti net Vakaruose gyvenantį Lietuvos išėivijos elitą.

Sėkmingai ateities kovai už Bažnyčios laisvę reikia, kad Lietuvos kunigai ir tikintieji nepasijustų esą "vienų vieni" bet kad būtų laisvojo pasaulio moraliai palaikomi. Ypatingai svarbi Apaštalo Sosto parama, sudaranti galimybę kovojantiems už Bažnyčios laisvę prisitaikyti prie pačių sudėtingiausių aplinkybių.

• Kas bėga nuo lietuviškos spaudos, bėga nuo savo tautos

DU KLAUSIMAI LAIKRAŠČIO SKAITYTOJUI:

1. AR ATNAUJINOTE ML PRENUMERATA ?
2. AR NETURITE GIMINIŲ – DRAUGŲ, KURIEMS GALĖTUMĖTE UŽSAKYTI M.L. ?

VERTA PASVARSTYTI

Lietuvių kalbos likimo klausimu

AURELIJA BALAŠAITIENĖ

Nekartą jau keliamas klausimas dėl tolimesnio mūsų lietuviškųjų institucijų klestėjimo ir išlikimo. Sparčiai auganti jauniausioji mūsų šeimų karta natūraliai įsisavino gimtųjų kraštų kalbą, lietuvių kalbą nustumdami į antrą vietą. Tai žiaurus, bet tikroviškas gyvenimo faktas. Ap linka visais laikais formavo žmogų ir, kaip ta nesustabdoma upės srovė, nejučiomis pagauna visus į savo sūkčius. Tiesa, mūsų vaikai gimė toli nuo savo gimtosios žemės, tiesa, kad stengiamės mūsų kultūros lobius jiems perduoti ir įkvėpti bent pagarbą, jei ne meilę, savo tėvų kalbai, papročiams ir tradicijoms. Tuo tarpu organizacijų valdybos vis darosi vyresnės, minėjimuose daugėja žilų galvų, o jaunimui ruošiamie šokius ir garbiname saują vaikų, lankančių lituanistines mokyklas.

Pradedant nuo šeimos, kurios per daug kaltinti negalima, tenka mesti žvilgsnį į bendrą aplinką, kurioje formuojasi jauniausioji mūsų karta. Kompaktiškai mes nebegyvename. Pagerėjus gyvenimo ekonominėms sąlygoms, pasitraukėme iš vadinamųjų etninių rajonų. Didesnėse lietuvių kolonijose dar tokie rajonai egzistuoja, bet juose gyvena daugiausia tik vyriausios mūsų kartos nuotrupos. Priemiesčiuose kaimynų lietuvių beveik nėra. Mūsų vaikai draugauja ir savo laisvalaikį praleidžia su savo vietinių mokyklų draugais, su lietuviais susitinka tik šeštadieninėje mokykloje organizacijų sueigose. Ir ten jie tęsia savo natūralios aplinkos nuotaikas, tarpusavy kalbėdami angliškai, nes tai jiems ne tik lengviau, bet ir natūraliau. Vyresnieji namuose nevartoja to paties žodyno ir savo vaikų negali praturtinti lietuviškais pakaitalais, kalbant apie sportą, mokyklos problemas, draugų tarpusavyo santykius, dalinantis juos dominančia informacija.

Tačiau ar padėtis jau taip beviltiška?

Mūsų vaikams vietinė kalba yra gimtoji kalba, ir su tuo reikia sutikti. Priešingai, jei ji bus niekinama ir draudžiama, kils natūralus jų pasipriešinimas ir sukels neapykantą savo tėvų kalbai. "Musę lengviau pagauti medumi, negu actu", sako priežodis. Reiškiant tinkamą pagarbą tam, kas jiems brangu, iššauks ir pagarbą tam, ką branginame mes. Čia gentkarčių problema, egzistuojanti nuo pat žmogaus atsiradimo žemėje, savaimė aštrėja, iššaukta nepaprastos mūsų gyvenimo padėties. Jeigu į šį žemyną atvykę radome stiprias savo lietu-

viška dvasia išėivių kolonijas, parapijas ir organizacijas, tai nereiškia, kad mes ateinančioms kartoms paliksime tą patį. Tarp abiejų išėivijos bangų yra nepaprastai didelis skirtumas ne tik išsilavinime, moksle, bet ir motyvuose, tuos išėivius atbloškusiuose šiapus Atlanto. Jei prieškariniai išėiviai bėgo nuo caro priespaudos, nuo caro karinės prievolės, viliojami Amerikos "auksu grįstų" gatvių, tai pokariniai išėiviai buvo aiškūs politiniai pabėgėliai, kurie, kraštui esant laisvam, nebūtų savo tėvynės palikę. Senesnieji išėiviai, mažiau išsilavinę, buvo daugiausia angliakasiai ir fabričių darbininkai, atsparūs asimiliacijai, ir saviškių tarpe jautėsi gerai, būdami apsupti nedraugiškos "grinoriams" aplinkos. Pokarinė išėivių banga greitai prisitaikė, turėdama geroką žiupsnį mokslo, profesijų, išsilavinimo, kuris įgalino greitai pasiekti vidutinės ar net augštesnės klasės gyvenimo lygio. Su ekonomine asimiliacija seka ir dvasinė, ypač pasitraukus iš kompaktiškos etninės aplinkos, net nelankant lietuviškų parapijų dėl didelių nuotolių. Tai kaip

gi pati jauniausioji karta, kaip ta šiltadaržio gėlė, gali išaugti patriotiškai lietuviška?

Mūsų šeštadieninėse mokyklose dar gyva lietuviybės dvasia, bet ir čia jaučiama savotiška stagnacija, neįieškoma naujų metodų, jaunimą natūraliai patraukiančių ar sudominančių, nepriimama pusiau akademinė sistema, kurioje mokiniai galėtų aktyviau ir gyviau pasireikšti gavę daugiau atsakomybės ir tam tikros akademinės laisvės.

Organizacijos savo formaliame išoriniame veikime palaiko lietuviškumo šydą, nes sueigos, susirinkimai vyksta lietuvių kalba. Tačiau šalia stovinčių vyresniųjų pastabos apie į priekį išėjusį jaunuolį, kritikuojančios jo akcentą ar klaidingą linksnį, užmuša iniciatyvą ir atstumia tuos, kurie mielai sektų vyresniųjų pėdomis. Sportininkai tarpusavyje kalba angliškai. Tą patį daro ir tautinių šokių grupių dalis. Vis dėlto rezultatai yra neblogi. Jaunuoliai, dalyvaujami tokiose grupėse, jaučiasi esant tautos dalimi. Ne žodžių taisyklingu vartojimu išliksime lietuviais. Taisyklingai kalbama okupuotoje Lietuvoje. Svarbu išlaikyti savo dvasią ne vien lietuvišką, bet ir humaniškai šiltą, kad neprarastume tų, kurie mielai liks mūsų tarpe, jeigu jiems nestatysime per daug didelių (nukelta į 7-tą psl.)

Kr. Donelaičio pradinės mokyklos, 6-jo skyriaus mokiniai šoka Kalėdų eglutės metu, gruodžio 19 d.

J. Tamulaičio nuotrauka

Geriausią šventinę dovana: UŽSAKYKITE "MŪSŲ LIETUVA"

GIMINĖMS – DRAUGAMS – PAŽĪSTAMIEMS

Šią brangią dovaną jie prisimins 50 kartų – visus metus

MŪSŲ ŽINIOS

VIJAI KULTŪRINEI IMIGRANTŲ PARODAI UŽSIBAIGUS

Po devynių dienų, sekmadienį, birželio 13 d., iškilmingai buvo uždaryta šeštoji Kultūrinė Imigrantų paroda, erdvioje "Bienal" patalpose, Ibirapueroje, kurios uždaryme dalyvavo apie penki tūkstančiai žmonių.

Stebėtina, kad tokio masto užsimojimas yra privatinės iniciatyvos darbas, nesiekiantis jokio pelno, o vien žmonių gerovės ir ypač tautų suartėjimo ir vienas kito pažinimo, ypač imigrantų tarpe, nes parodoje dalyvavo 38 tautos iš keturių kontinentų. Šis prakilnus darbas yra sukurtas didelių idealistų: p.p. Pulkininko Sergio Barcellos ir jo žmonos Mariza Barcellos. Mes, lietuviai, ir kitos dalyvavusios tautos, esame dėkingi, nes tokios progos išgarsinimui mūsų Tėvynės vardo ir mūsų kultūros bei mūsų meno labai retai tepasitaiko.

Parodoje kiekvieną dieną atsilankydavo daugybė žmonių jaunų ir senų, ypač moksleivių. Čia buvo geriausia vieta pažinti kitų tautų kultūrą, jų istoriją ir tradicijas. Apart spausdintų informacijų, kiekviena tauta savo paviljone turėjo vieną ar kelis asmenis, kurie teikė lankytojams reikalingas informacijas apie tą kraštą kuriam jie priklauso. Rengėjams, kuriems teko budėti ištisą periodą, beveik devynias dienas, teko patirti, kuo labiausiai lankytojai įdomaujasi.

Beveik visų kraštų paviljonuose buvo pardavinėjama įvairiausi valgiai ir gėrimai, kurie labiausiai vartojami tame krašte. Lietuviai turėjo įvairių saldumynų, krustų, kugelio ir krupniko. Jauniui patiko saldumynai, o senesniems labai patiko krupnikas, nes šis gėrimas čia nepažįstamas. Krupnikas buvo gaminamas labai seniai São Paulyje, Vila Zelinoje, Felikso Čemarkos fabrike, kuriam užsidarius, gaminamas tik privačiai, svečių pavaišinimui.

Paskutinę dieną, uždarymo metu, įvyko išrinktosios parodos karalaitės ir jos padėjėjų vainikavimas. Tai įspūdinga ceremonija, nes visi buvo užinteresuoti, kas laimės. Šiais metais buvo renkamos viena karalaitė ir 9 padėjėjos. Buvo išrinktos sekančios:

1. Ispanijos, 2. Italijos, 3. Korėjos, 4. Egipto, 5. Estijos, 6. Taivano, 7. Indo-

nezijos, 8. Rusijos (ne komunistinės), 9. Zairės (Afrikos) ir 10. Vokietijos ir Kolumbijos (gavusios vienodą balsų skaičių). Kitos 39 kandidatės liko laukti progos sekančiais metais.

Paskutinę parodos dieną pasirodė ir šokių ansamblis "Rūtelė". Apie jų pasirodymą jau buvo rašyta praeitame "Mūsų Lietuvos" numeryje.

Šių metų paroda nepasižymėjo žymesniais paveikslais savo skaičiumi, daug buvo padidintų fotografijų ir tarp jų padidinti paveikslai su užrašais "LIETUVIAI SIBIRE". Šitie paveikslai atkreipė dėmesį daugelio žiūrovų. Visi klausinėjo, už ką jie ištremti? Už ką jie kankinami tose baisiausiose nežmoniškumo Sibiro sąlygose? Koks tikrai jų nusikaltimas? Išvadoje: visi surado atsakymą, jog nusikaltėliai yra ne ištremtieji, bet ištremėjai, tautos pavergėjai ir okupantai.

Toliau, lankytojai daug dėmesio kreipė į labai meniškus medžio išdirbinius, paveikslus, taip pat ir žemėlapius su pažymėjimais, kur randasi Lietuva ir kur gyvena po visą pasaulį išblaškyti lietuviai. Visi įdomavosi ir gintaro išdirbiniais,

Jonas Tatarūnas ir kap. J. Čiuvinskas su kandidatė į Imigrantų Parodos karalaites Ivani Popic.

SEMANA SAMIAR

O Colégio São Miguel Arcanjo comemora seus 30 anos com uma exposição de trabalhos feitos pelos próprios alunos do colégio. Em virtude disso haverá a partir do dia 21 até o dia 25 de junho uma exposição envolvendo países, entre eles a Lituânia. De acordo com o calendário a seguir:

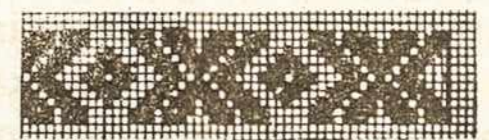
Dia 21	18:30 às 21:30	Exposição dos Países
Dia 23	8:00 às 11:00	idem
Dia 24	18,30 às 21:30	idem
Dia 25	19:00 horas	danças folclóricas e comidas típicas

kurių buvo išstatyta gana apščiiai. Lankytojos, moterys, gėrėjosi įvairiais audiniais ir juostomis, o ypač didžiule skrynai prikrauta įvairiausių grožio audinių, vaizduojanti Lietuvos mergaitės kraitį. Taip pat netrūko ir "negyvų" mergaičių aprengtų gražiais tautiniais rūbais.

Bendrai imant, tai visa buvo gražiai ir meniškai sutvarkyta ir darė puikų ir kultūringą įspūdį. Daugelis lankytojų pasirašė svečių knygoje, nekurie net viešai pagirdami ir palinkėdami mūsų Tėvynės išsilaisvinimo.

Kaip kiekviename visuomeniniame darbe reikalingas pasiaukojimas, kadangi visuomeninis darbas yra nedėkingas ir neapmokamas, todėl tam darbui aukoja tik lietuvių pasišventę žmonės. Jie užmiršta savi asmeninį gyvenimą ir su visa siela atsiduoda savo Tėvynės ir lietuviybės labui. Kad ir, pavyzdžiui, parodos organizavimo darbas surenkant eksponatus ir juos atgabenant į parodos vietą, įvairūs paruošiamieji darbai pačioje parodoje ir didžiausia atsakomybė už apsaugą tų eksponatų, nes jie paskolinti. Taip pat, užsibaigus parodai, eksponatų sugrąžinimas, parodos įrengimo medžiagos apsaugojimas, jos pergabimas ir t. t.

Visą atsakomybę ir tą visą organizacinį darbą bei visų išlaidų padengimą priėmė Brazilijos Lietuvių Bendruomenė. Todėl viskas krito ant Bendruomenės pirmininko p. J. Tatarūno ir ponios Veros Tatarūnienės pečių. Jie savo misiją atliko pilnai, nors begaliniai išvargę fiziškai, bet patenkinti moraliai, nes toks darbas yra įveikiamas, kaip jau sakiau, tik su begaliniu pasišventimu ir meile lietuvių ir Tėvynei.

BIBLIOTECA MUNICIPAL

Municipalinė Vila Prudentės Bibliotekoj (Av. Zelina, 157) yra lietuviškas skyrius, kuris nuolat auga naujom lietuviškom knygom.

Biblioteka yra atvira kasdien nuo 8 iki 18 val., o šeštadieniais nuo 8 iki 12 valandų.

J. BUTRIMAVIČIUS

ADVOCACIA

CIVIL: Inventário, Despejo, etc. COMERCIAL: Falência, Cobrança, etc.

TRIBUTÁRIA: Imposto de Renda, ICM, IPI

Rua Barão de Iguape, 212 - 4º and. s/45 - Liberdade Fone: 279-5937

Horário das 9:00 às 11:00 e das 14:00 às 18:00

Rua Campos Novos, 590 - V. Zelina - Horário das 19:00 às 21:00

K L A B A M A L I E T U V I Š K A I

Tai nereiškia, kad turime tik džiaugtis ir visą darbą sukrauti ant Bendruomenės, ne, atvirksčiai: visi esame bendruomenės nariai, tad turime būti pasirošę visokeriopai jai padėti, nes kuo daugiau mes turėsime pajėgų tam ar kitam kultūriniam darbui, tuo labiau tas darbas bus apvainikuotas pasisekimu. Kaip ir šiais metais: kai daugiau atsiraudo bendradarbių, padidėjo patalpos ir skaičius naujų ir jvairesnių eksponatų.

Tenka palinkėti, kad ateinančių metų mūsų kultūrinė paroda būtų dar įdomesnė ir jvairesnė, nes ji yra mums labai reikalinga: ji informuoja teisingai ir tiksliai apie mūsų istoriją, mūsų praeitį ir dabartinę Tėvynės padėtį.

Tokiais prakilniais atvejais, kur reikalinga parodyti pasauliui mūsų kultūrinę gamą, mūsų meną, mūsų tradicijas ir kit., turėtume dalyvauti visi be skirtumo, ypač visos organizacijos, nes visi esame lietuviai, visi mes dirbame lietuviškai, visi mes norime laisvos mūsų Tėvynės. Tai kas mus skiria? Kodėl tas susiskirtymas?

Negana, kai kada, aplankyti jau surengtą parodą, bet reikia ir prisidėti. Po ilgų metų, pavyzdį parodė šiais metais Br. L. Sąjungos pirmininkas A. Bumblys ir ponija, pasiūlydami savo asmeninę pagalbą ir paskolindami net eksponatų parodai. Manychiau, kad šį pavyzdį turėtų pasekti ir visi Sąjungos nariai ir visos kitos organizacijos. Tuomet tai tikrai būtų mūsų pasirodymas su visomis mūsų turimomis pajėgomis. Daugumoje parodoje dalyvaujančios tautos yra remiamos savų Konsulatų, o mes ir Konsulato neturėdami pasirodėme net geriau už daugelį: o dirbdami kartu ir vieningai pasirodytume dar geriau. Tai būtų mūsų visų pasididžiavimas. Tad visi esame kviečiami į bendrą darbą, Tėvynė seniai to iš mūsų laukia.

Kapit. J. Čiuvinškas

UŽSIMOKĖJO UŽ "ML"

Aleksas MIKALAIŠKAS	Cr. 3.500,00
Veronika BUČIENĖ	1.500,00
Juozas KRUMZLYS	1.500,00
Kazimieras SKARUPSKAS	1.500,00
Vladzė BALTUŠNIKAITĖ	
Camargo	2.000,00
Frei Waldomiro ŠATAS	5.000,00
Aldona VALAVIČIUS	3.000,00
Marė ŽUKAS	1.500,00

Pasaulyje vienas iš tūkstančio žmonių kalba lietuviškai...

Ar tu vienas iš jų?

FÁBRICA DE GUARDA - CHUVAS

Guarda Chuvas de todos os tipos, para homens, senhoras e crianças.

Mini-sombrinhas, tipo Italiano e Alemão.

Vicente Vitor Banys Ltda.

Rua Coelho Barradas, 104 - V. Prudente - Fone: 274-0677

Res.: 274-1886

STIPENDIJA LITUANISTIKAI STUDIJUOTI

Muziko Broniaus Jonušo našlė Emilija Jonušienė savo vyro atminimui įsteigė kasmetinę

Broniaus Jonušo stipendiją

Stipendija duodama studentui (studentei), kuris (kuri) šalia savo tiesioginių studijų studijuoja ir lituanistinius mokslus. Iš kandidatų pageidaujama, kad jie ar ji būtų aktyvūs lietuviškų jaunimo organizacijų nariai ir būtų veiklūs lietuviškoji dirvoj.

Stipendijos dydis – 1000 dolerių.

Kandidatus stipendijai gali siūlyti kiekviena lietuviško jaunimo organizacija iš bet kurio kontinento, jvairūs kiti sambūriai ar vienetai. Siūlymai - rekomendacijos priimamos iki 1982 birželio 15. Stipendijai kandidatą parinks sudaryta teisėjų komisija.

Kandidatus siūlyti šiuo adresu:

Emilija Jonušienė
9927 Deronshine
Omaha, NE 68114

Šių metų stipendija bus jau penktoji. Pirmąsias laimėjo: Robertas Saldys iš Brazilijos, Marytė Bizinkauskaitė iš Bostono, Vilius Dundzila iš Čikagos ir Teresė Gaidelytė iš Omahos.

BIZNIO ADMINISTRACIJOS MAGISTRAS

Inžinierius Antanas R. Valavičius, po dviejų metų studijų Chicago universitete, gavo verslo administracijos magistro diplomą – Master of Business Administration of the University of Chicago. Tai speciali studijų šaka, kuri dėstoma tik trijuose JAV-bių universitetuose; ir inž. Ant. Valavičius buvo vienintelis iš Brazilijos, kuris šiemet baigė šį kursą.

Diplomo įteikimas buvo birželio 11 dieną Chicagos universitete. Išskilmė dalyvavo jauno inžinieriaus tėvai – Aldona ir Jonas Valavičiai, Audra Katafay ir Aleksandras Boguslauskas.

Naujas diplomatas pakviestas dirbti Motorola Corporation, kuri greitai laiko mano įsteigti savo skyrių ir Brazilijoje.

"MŪSŲ DEŠIMTMETIS"

Išleido: B. L. B. Literatūros Būrelis
Redagavo: Halina Mošinskienė
Spaudė: "Mūsų Lietuvos" spaustuvė
Viršelis ir vinjetės: Onos M. Petraitytės
Liblik
Tiražas: 500 egz.
São Paulo, Brazilija, 1982
Kaina Cr\$. 1.000,00

Knyga gaunama "Mūsų Lietuvos" redakcijoje

NAUJAS PILIETIS

Gegužės 27 d. gimė Eduardas Bendoraitis Machado, antras Tadeu ir Silvijos Bendoraitytės Machado sūnus. Eduardui ir laimingiems tėvams daug sveikinių ir linkėjimų gausios Viešpaties palaimos.

ŠALPOS RATELIS

Į Šalpos Rateljį įnešė savo duoklę:

N.N. (mėnesinė)	Cr. 5.000,00
Albinas Budrevičius	Cr. 5.000,00
Vladzė Baltušnikaitė	
Camargo	Cr. 3.000,00

VERTA PASVARSTYTI ...

reikalavimų. Klaidų toleravimas tik patraukia, o nestumia. Ne jie kalti, kad gimė ne Lietuvoje.

Iš dalies kalta yra ir vyresnioji karta, j mūsų grandiozinius minėjimus įvedusi anglų kalbą, neva "draugų jieškojimo" sumetimais. Jieškodami abejotinių draugų, prarandame savąsias vertybes. Visam kam turi būti vieta ir laikas. Anglų kalbą suspėsime vartoti, kai jau nebus išeities. Bet kol jai dar yra galimybės egzistuoti, sugebėkime jai palikti tradicinę pagarbią vietą ten, kur bandome kurstyti blėstančią lietuviško patriotizmo liepsnelę.

Smerkdami dvikalbes šeimas, kuriose vienas narys yra nelietuvis, kertame nuo savo kamieno ne vieną asmenį, kuris lieka ištikimas savo tėvų tradicijoms ir net stengiasi savo vaikus siųsti į lietuviškas organizacijas ar mokyklas. Su didesne meile tiems, kuriems jos labiausiai reikia, ilgiau išlaikysime savo kalbą gyvą šiapus Atlanto. O vėliau, jei nenušvis nepriklausomybės aušra, gal nauja išeivių banga atsistatys mūsų taip entuziastingai, bet nevisada vykusiai statys tiltus tarp gentkarčių.

Tėviškės Žiburiai

PARDUODAMAS
ŽODYNAS
DICIONÁRIO
PORTUGUÊS-LITUANO
Kreiptis į Šv. Kazimiero parapiją,
R. Juatindiba, 28, tel. 273-0338

MŪSŲ ŽINIOS

LIETUVIŠKŲ PARAPIJŲ REIKALU

posėdis įvyko š.m. birželio m. 15 d. 20 val. V. Zelinos klebonijoje. BL Kunigų Vienybės pirmininkas kun. Pr. Gavėnas pasveikino susirinkusius organizacijų atstovus ir paaikškino kuriuo tikslu esame čia susirinkę.

Pagrindinis paskelbtų Lietuviškų Parapijų Metų tikslas yra išlaikyti savo identitetą išėivijoje, kuris nepriklausomai remtusi remtusi krikščionių morale ir religija dabartyje visais būdais persekiojama pačioj Lietuvoj, tautinėmis tradicijomis, kalba ir giliu įsitikinimu, kad be tų principų nutautėjimo gresmė ateities kartose yra neišvengiama. Ką daryti? Kaip atžymėti tuos metus?

Šiuo reikalu kalbėjo LB pirmininkas Jonas Tatarūnas, pasiūlydamas pirmiausia apsvastyti bendrą dabartinę lietuviškų parapijų padėtį S. Pauly.

Diskusijų metu išsitarė, kad reikia steigti "komitetą", kuris nustatytų veiklos gaires: kreiptis į tikinčiuosius lietuvius paskatant juos aktyviai dalyvauti parapijų gyvenime, sužadinti žmonėse norą dvasinio atsigavavimo, pritraukti jaunimą ir jį įtikinti lietuviškų parapijų svarba tautinio susipratimo esmėje. Klebono kun. J. Šeškevičiaus manymu, reikėtų iškvieisti jauną kunigą, kuris geriau suprastų ir sugebėtų dirbti su jaunimu.

Po diskusijų nutarta, kad čia susirinkę atstovai atsiklaus savo organizacijų narių nuomonės ir kiekvienas pristatys savo surinktus davinčius kitam posėdžiui, kuris įvyks š.m. liepos m. 2 d. 20 val. V. Zelinos parapijos klebonijoje.

Posėdžio užbaigoje susirinkusieji palinkėjo ir sudainavo "Ilgiausių metų" L.B. Pirmininkui p. Jonui Tatarūnui jo Gimtadienio sukaktyje.

Šiame susirinkime dalyvavo 12 atstovų.

H.M.

P.S. Tuo pačiu, būtų naudinga, kad spaudoje pasisakytų daugiau lietuvių šiuo reikalu savo pageidavimais, nuomonėmis ir patarimais, kaip pakelti parapijų prestižą ir išlaikyti lietuviškas maldos šventoves.

LITERATŪROS BŪRELIO pobūvis įvyks š.m. birželio m. 26 d. 19 v. pas H. ir A. Mošinskius, Rua Prof. João Aruda 176, ap. 12, telef. 65-0907.

Maloniai kviečiame atsilankyti.

CURSO

AUDIOVISUAL
DO IDIOMA LITUANO
POR CORRESPONDÊNCIA
C.P.4421-01000 S.Paulo, SP

ONA ADAMAVIČIŪTĖ RUTKAUSKIENĖ

a.a. vyro PETRO pirmųjų mirties metinių proga (1981. VI.5)

Širdingai dėkojame už paramą spaudai ir pagarbiai prisimename velionį.

Administracija

BRAZILIJOS LIETUVIŲ BENDRUOMENĖS VEIKLA

BRAZILIJOS LIETUVIŲ BENDRUOMENEI SOLIDARUMO MOKESTIS

Visi lietuviai gyvenantys išėivijoje ar jų ainiai, skaitomi kiekvieno krašto Bendruomenės nariai.

BLB-nės valdyba stengiasi kiekviena proga iškelti Lietuvos vardą šio krašto visuomenėje, ruošdama minėjimus, kultūrinius ir sportinius rengimus ir atstovaudama lietuvių koloniją visuose sluoksniuose.

Dar šį mėnesį globojo lietuvių pasirodymą VI Sporto Olimpiadoje. Su pasisekimu surengė šių metų Kultūrinę Imigrantų Parodą. Mūsų standas buvo iš didžiausių ir jį aplankė tūkstančiai žmonių, susipažindami su Lietuvos kultūra, istorija ir geografija. Buvo išdalinta apie 2.000 lapelių studentams su informacija apie mūsų tėvynę. Svečių knygą pasirašė 583 lankytojai. Mūsų standas nedarė gėdos prieš didžiųjų ir galingųjų kitų kraštų, kurie gauna paramą iš savų atstovybių ir turi nepalyginant daug didesnes kultūrinės ir finansinės galimybes.

BLB-nės valdyba tikisi, kad lietuvių kolonija pripažįsta ir įvertina valdybos pastangas, kad Lietuvos vardas nebūtų užmirštas. Iš kolonijos BLB-nės valdyba nereikalauja bet kokio atlyginimo, tik maloniai primena, kad kiekvieno lietuviu yra tautiška pareiga sumokėti metinis solidarumo mokestis, paremdama tuomi lietuvišką veikimą.

Ligi liepos mėn. solidarumo mokestis yra Cr\$. 1.000,00 metams. Vėliau, sulig BLB-nės nutarimo jau kovo mėn. posėdyje, solidarumo mokestis pakeltas į Cr\$. 1.500,00, sulyginant taip pinigų vertės sumažinimą.

Visi, kurie sumokės solidarumo mokestį, gaus "Pasaulio Lietuvį", bet šio žurnalo administracija prašo visų tautiečių, kurie galėtų padengti persiuntimo išlaidas, sumokėti "Pasaulio Lietuvos" simbolišką prenumeratą, Cr\$. 2.000,00 vertės. Kadangi persiuntimas svetimos valiutos yra labai suvaržytas, P.L. prenumeratą galima sumokėti Brazilijos Lietuvių Bendruomenei kartu su solidarumo mokesčiu. BLB-nės valdyba persiųs P.L. administracijai, kuri atsiųs

prenumeratos kvitą.

Čekius siųsti šiuo adresu:

Comunidade Lituano Brasileira
Caixa Postal, 4421
01000 S. Paulo

Brazilijos Lietuvių Bendruomenės
Valdyba

SOLIDARUMO MOKESTIŲ 1982 M. JAU SUMOKĖJO

1. Alfonsas, Rosa ir Irutė Petraitis (1981)	Cr. 1.500,00
2. Izidorius Saulytis (1981)	500,00
3. Juozas Čiuvinškas	1.000,00
4. Alexandras Bumblis	2.000,00
5. Marytė Bumblis	2.000,00
6. Edvardas Pažėra	1.000,00
7. Petras Šimonis	1.000,00
8. Feliksas Girdauskas	1.000,00
9. Antanas Rudys	1.500,00
10. Jonas ir Aldona Valavičius	3.000,00
11. Vytautas ir Eugenija Bacevičius	2.000,00
12. Jonas ir Vera Tatarūnas	2.000,00
13. Carlos Hugo Galeckas	1.000,00
14. Juozas Vaikšnoras	1.000,00
15. Petras Bareišis	1.000,00
16. Veronika Dimša	1.000,00
17. Antanas Serbenta	1.000,00
18. Emilija Slikta	1.000,00

PASAULIO LIETUVIO PRENUMERATA JAU SUMOKĖJO:

1. Jonas Tatarūnas	2.000,00
2. Aleksandras Bumblis	2.000,00
3. Antanas Serbenta	2.000,00
4. Jonas Valavičius	2.000,00

Visiems, lietuviškas ačiū.

BLB-nės Valdyba

ATENÇÃO ESPORTISTAS!

A Colonia Lituana foi convidada e disputará no próximo mês de julho a (V. Taça das Nações de São Caetano do Sul.

Se Você joga futebol e quizer participar, entre em contato com o Sr. Vitor Tumas pelo telef. 274-2496 depois das 19 horas.